

BORJAN

2009-05-14

22.37: noaX: hur gammal e du?

ada: 14, du då?

noaX: 16 var boru?

ada: fjärlunda, du?

noaX: breda, bara en massa skog.

ada: låter kul ;)

noaX: men de går bussar från fjärlunda om du vill hälsa på

ada: vem vet ...

2009-05-19

22.06: noaX: hur hamnade du i den här hålan?

ada: en lång och bo-o-o-ring historia

noaX: jag har inge annat för mig ;)

ada: pappa fick jobb, egentligen e ja från malmö

noaX: som e en riktig stad ;)

ada: jag hade typ o att säga till om

2009-05-29

23.30: ada: jag trivs inte så bra om jag ska va ärlig

noaX: breda suger å jag e ändå född här

ada: stackars dej ;) saknar mina gamla kompisar

noaX: vi borde trösta varann :(

ada: va då, vill du ses IRL?

noaX: vill du?

ada: kanske ...

noaX: vill du se hur jag ser ut först?

ada: har ingen cam :(

noaX: jag lägger upp en bild

23.43: ada: tycker om :D

noaX: tack :) din tur

ada: måste hitta en bra

2009-05-30

23.12: noaX: du e vacker.

ada: tack! :D

Ja, hon trodde honom. Trodde på vartenda ord han sa.

Ville väl tro.

Konstigt att hon mindes det där ögonblicket så tydligt.

Som om Noa verkligen hade funnits. Som om hon inte riktigt kunde släppa den där spritrande lyckokänslan som dessa tre simpla ord väckt hos henne:

du

är

vacker.

Jag vet inte ens var jag är.

Ingen vet var jag är.

Bilen hade stannat.

Mannen pratade så lågt att hon knappt hörde vad han sa. »Du kan kliva ut.«

Ada rörde sig inte. Kunde inte röra sig. Blodet dunkade i öronen med dova trumslag. Hon märkte att hon hade kissat på sig, det kändes redan blött och kallt.

Mannen sneglade på henne. »Du behöver inte vara rädd. Jag tänker inte göra dig illa.«

Så säger de väl alltid. Var inte rädd. Jag tänker inte göra dig illa. Och så var det precis det de gjorde.

Mannen gick över till passagerarsidan och räckte henne sin hand. Varm och fuktig slöt den sig om hennes som en fjätrelk tandlös mun. Duckande klev hon ur bilen. Den ljumma försommarvinden rufsade hennes svarta, krusiga hår. Hennes ögon rörde sig trögt som i en dröm, allt gick i slow motion. Dofterna av tallbarr och solvarm mossa gjorde henne yr, det starka solljuset betrade mot ögonlocken, tvingade henne att kisa hela tiden.

»Vart ska vi?« viskade hon.

»Inte så långt.«

Myggor surrade i hennes öron. Hon ville slita loss handen ur jättens mun och vifta bort de irriterande flygfäna, men hon vågade inte röra sig. Hon vågade ju knappt andas. Någonstrans i skogen sjöng en koltrast. Det glesnade mellan tallarna, en glimt av blått vatten.

Mannen sa tonlöst: »Vi är framme.«